

Rok Cyrila a Metoda

Cyril a Metod - vzory novej evanjelizácie

Aj keď sa dnes veľa diskutuje o metódach „novej evanjelizácie“, môžeme povedať, že návod už poznáme. V 9. storočí nám ho ponúkli sv. Cyril a Metod. Prečítajte si podnetné zamyslenie Mariána Sekeráka nad encyklikou Slavorum apostoli pri príležitosti Roku sv. Cyrila a Metoda.

Pred viac než dvadsiatimi piatimi rokmi, 2. júna 1985, podpísal Ján Pavol II. svoju v poradí štvrtú encykliku. Venoval ju misionárskej činnosti bratov zo Solúna. Aj keď bola napísaná za zásadne iných historických okolností a pápež v nej vyjadril Bohu prosbu za oslobodenie slovanských národov spod totalitného jarma, je tento útlý spis aktuálny aj dnes. V kontexte prebiehajúceho Roku sv. Cyrila a Metoda (5. 7. 2012 - 31. 12. 2013), a Roku viery (11. 10. 2012 - 24. 11. 2013) a biskupskej synody o novej evanjelizácii (7. - 28. 10. 2012) možno na jej poslanstvo nazerať z celkom nového uhla pohľadu.

Kým budú vybraní biskupi v Ríme diskutovať o spôsoboch, akým dnešnému svetu priblížiť Krista, môžeme povedať, že my návod už poznáme. Ponúkli nám ho v 9. storočí Cyril s Metodom. Stali sa archetypálnym príkladom evanjelizačnej činnosti, ktorý napriek stáročnému odstupu ne stráca na aktuálnosti. Môžeme ju zhrnúť do piatich bodov.

1. Konštantín a Metod flexibilne reagovali na výzvu ohlasovať evanjelium. Pomerne rýchlo zmobilizovali svoje sily a vykročili v podstate do neznáma. Aj od dnešných kresťanov (lebo kto iný by mal byť protagonistom „novej evanjelizácie“, ak nie oni) sa očakáva, že budú pohotovo odpovedať na podnety prichádzajúce zo spoločnosti. Váhať znamená nielen plytvať časom, ale aj vopred strácať tých, ktorým možno ukázať cestu do Božieho kráľovstva.

2. Solúnski bratia boli vysoko kvalifikovaní na prácu, pre ktorú boli vybraní. Okrem toho boli aj pevne zakorenení vo viere, ktorej sa nespreneverili ani v čase fyzických a psychických útrap, kedy museli (najmä Metod) dokazovať ortodoxnosť svojej nauky, odolávať početným osočovaniam a osobným poníženiam. Ak by chcel kresťan dnešných čias evanjelizovať bez solídnej duchovnej prípravy, odovzdával by „vieru bez skutkov“, ktorá by bola nielenže mŕtva, ale ani jej samotné odovzdávanie by neprinieslo nijaké ovocie.

3. „Evanjelium neochudobňuje a nezháša to, čo každý človek, kmeň, národ a kultúra v priebehu svojich dejín uznávajú a uskutočňujú ako dobro, pravdu a krásu; skôr podnecuje do prispôsobovania a rozvíjania všetkých týchto hodnôt, aby sa podľa nich veľkodušne a radosne žilo... (Slavorum apostoli, čl. 18). Apoštoli Slovanov, hoci

pochádzali z iného kultúrneho a politického prostredia, sa vedeli adresátom svojho poslania prispôbiť. Poslanstvo viery dokázali odovzdať tak, že zapadalo do domácich mentálnych vzorcov. A to bez toho, že by stratilo na svojej autentickosti. V súčasnosti sa často zdá, že je potrebné vymýšľať atraktívne a pútavé formy, ako odovzdať evanjelium ľuďom, ktorí sa k nemu stavajú rezervovane či s dešpektom. Chceme ponúkať „evanjelium s ľudskou tvárou“. Zabúdame pri tom, že ono už svoju ľudskú tvár má. Je ňou tvár Ježiša Krista.

4. Tá úzko súvisí s už spomínanou prípravou. Pre Cyrila a Metoda platí, ako napísal Ján Pavol II., že „ich ideálom bolo spojiť veriacich v Kristovi“ (Slavorum apostoli, čl. 13). Ak chceli spájať, museli pracovať tak, aby ich život zodpovedal tomu, v mene koho chceli spájať. Nesmelo to byť púhe teoretizovanie, musel to byť život viery. Exempla trahunt. Občas môžeme nadobudnúť pocit, že tony direktívnych cirkevných spisov, náboženskej literatúry, pastierskych listov a podobne samé vydobyjú víťazstvo Kráľovstva. Nie je to tak. Aj pre Cyrila a Metoda boli knižné diela, ktoré Slovanom priniesli, iba prostriedkom. Presvedčivosť ich úsilia spočívala v osobnom svedectve, ktoré podávali.

5. Pre Cyrila a Metoda išlo o dvojitú vernosť: vernosť Kristovi a jeho cirkvi, reprezentovanej osobami pápežov. Viackrát išli ad limina apostolorum, dnes by sme povedali „na koberec“. Museli vysvetľovať, objasňovať, že obvinenia proti nim vznášané sú obyčajnými intrigami. Intrigovanie ich neodradilo od dôvery prechovávané k Rímu. Dnes je trend presne opačný. Intrigám čelí Rím (pápež) a u veriacich katolíkov sa vytvára dojem, že mu nemožno veriť, že sa naň nemožno spoľahnúť. Dvaja slávni bratia dokázali zachovať vernosť v čase, kedy nielenže nebolo možné hovoriť o plynulom toku správ, ale kedy informáciám trvalo celé týždne, kým sa presunuli z jedného konca Európy na druhý. Dnes, v časoch „informačnej spoločnosti“, by malo byť udržanie vernosti o to jednoduchším.

V závere svojej encykliky poľský pápež prosil Boha za slovanské národy týmito slovami: „Kiežby mohli podľa svojho vlastného svedomia nasledovať tvoj hlas po cestách, ktoré boli po prvý raz vyznačené pred tisícro rokmi! (...) Kiežby sa nikto nedomnieval, že ich príslušnosť ku kráľovstvu tvojho Syna je v rozpore s dobrom ich pozemskej vlasti. (...) Kiežby ti mohli vzdávať náležitú chválu v súkromnom i verejnom živote“. O štyri roky boli jeho prosby vyslyšané.

Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár

*Však teraz si nás ponížil
a zahnal
a nevyšiel si
spolu s vojmi našimi.
Dal si nám cúvať
pred vojskom nepriateľa,
korisťou jeho si nás urobil.
Ako na jatku ovce si nás vydal
a roztratil nás
medzi pohanov.
Ba, Pane, lacno predal si
svoj ľud,
nezarobil si na ňom,
nezarobil...
Susedom našim
potupne vystavení
a na posmech sme
nášmu okoliu.
O nás si pohania
príslovia vymýšľajú,
národy nad nami
kývajú hlavami.*

*Deň čo deň pred sebou
mám svoju potupu,
deň čo deň
hanba pokrýva mi tvár,
keď počúvam hlas
posmievačný
a nepriateľ sa
pyšno na mňa díva.*

*A my sme nezabudli na Teba.
Nezrušili sme Tvoju zmluvu
a ani krok náš,
ani naše srdce neodbočilo
z Tvojho chodníka.
A predsa si nás,
Pane, rozdrvil,
v brlohu šakalov
nás prikryl temnotou.
Keby sme boli zabudli
Tvoje meno
a k cudzím bohom
vystierali dlane,
kto by to, Bože, ukryl pred
Tebou,
ktorý vieš naše tajnosti.*

Slovom „kandidát“ označujeme človeka, ktorý sa rozhodol stať členom nejakého spoločenstva. Skôr ako sa ním stane, musí splniť konkrétne podmienky. Traja ľudia z evanjelia sú kandidátmi na

Ježišových učeníkov. Ježiš tiež chce, aby splnili určité podmienky.

Od prvého žiada správny vzťah k majetku. Ježiš sám vysvetľuje svoj osud. Je na tom horšie ako líšky, ktoré majú svoje skrýše a vtáci, ktorí majú svoje hniezda. On nemá kde skloniť hlavu.

Od druhého žiada, aby si vyriešil vzťah k ľudským problémom. Aj keď môžu byť niekedy bolestné, napríklad pohreb, nemali by spôsobovať stratu apoštolskej horlivosti.

Od tretieho Ježiš žiada, aby si vyriešil vzťah k samotným ľuďom a zvlášť k vlastnej rodine. Od človeka, ktorý chce žiť v službe evanjelia sa žiada radikálny postoj. Neexistuje kompromis medzi službou rodine a službou evanjeliu. Na prvom mieste je služba evanjeliu a až od nej sa potom odvíja vzťah k rodine

Vnútorný zmysel prvej požiadavky spočíva v tom, aby starosti o pozemské veci nepohltili našu prácu pri ohlasovaní a prežívaní evanjelia. Našou chybou je, že často povieme: najprv materiálne zabezpečenie a až potom Boh. Môžeme mať postavené pekné domy, pokiaľ v nich nebude náboženský duch, ostanú len holými múrmi, v ktorých jeme, pijeme, spíme a možno po sebe aj kričime.

Vnútorný zmysel druhej požiadavky spočíva v tom, aby nás ľudské problémy a starosti neodvrátili od náboženských hodnôt. Niekedy nám viac záleží na pohrebných obradoch, ako na stave našej duše a duší našich blízkych. Starší majú pripravené šaty do hrobu, ale majú pripravené aj duše?

Vnútorný zmysel tretej požiadavky spočíva v tom, aby láska k ľuďom nebola väčšia ako láska k Bohu. My svojich blízkych nevidíme ako „dary“, ktoré nám dal Boh, ale ako „majetok“, o ktorý sa musíme starať. Pokrvní príbuzní sa stávajú skutočnými príbuznými až potom, keď nás s nimi spája Ježišova vykupiteľská krv. Je na zamyslenie, či príbuzní, ktorí nás odvádzajú od Boha, ktorí sa smejú z našej viery, sú skutočnými príbuznými. Taliansky duchovný spisovateľ G. Albanese hovorí: „Daroval si sa Bohu? Neplač za satanom. Pozdvihol si svoj zrak k nebu? Neponáraj sa do bahna. Vydal si sa na svoju cestu? Nevracaj sa späť.“

Marian Šuráb

Oznamy

**Slávnosť sv. Cyrila a Metoda je aj prvý piatok v mesiaci.
Spoveď pred prvým piatkom:
vo štvrtok a piatok od 17:00 h.**

Každý si musí odpočinúť. Všetci potrebujeme dni a týždne oddychu, „ničnerobenía“ - dni, keď sa uvoľníme a zbavíme sa napätia. Nie je bezpodmienečne potrebné ísť na dlhú cestu, aj pri turistike sa dá dobre odpočinúť. Dôležité je, nech sme kdekolvek, aby sme pestovali blízkosť k prírode, vnútorne sa otvorili kráse lesov, zázrakom kopcov, lesku krajiny pokrytej snehom, farebnej nádhere kvitnúcich kvetov, zurčaniu potokov, vlneniu mora, ale aj čaru púšte alebo krásy nočnej oblohy s hviezdami... Želám ti šťastie a požehnanie počas týždňov, keď budeš na cestách.

Želám ti dobrú cestu autom alebo vlakom, vo vzduchu či na vode.

Želám ti harmóniu a súlad so stvorenstvom, ak aj vedomie zodpovednosti nás všetkých za jeho ochranu.

Želám ti prázdniny, počas ktorých sa zotavíš, rozvážnu dovolenku, veselé, ale aj hlbavé dni uvoľnenia.

Želám ti, aby si sa plný životného nadšenia a radosti vrátil domov k svojim. Nech sú požehnaní tí, ktorí ťa nenechajú samého, ktorí ti spríjemnia dni oddychu.

Adalbert Ludwig Balling „Blahoželám“

Sväté omše v 13. týždni cezročného obdobia - (C)

1.VII. pondelok

18.00 *Nebude*

2.VII. utorok

18.00 *Nebude*

3.VII. streda

210.výročie konsekrácie nášho farského kostola - slávnosť

18.00 *Na úmysel celebranta – uvedenie do úradu farára*

4.VII. štvrtok

18.00 *Za Ľ Štefana a Magdalénu Krchnákových a deti*

5.VII. piatok sv. Cyrila a Metoda - slávnosť – prvý piatok

18.00 *Za Ľ Antona a Annu Lopošových*

6.VII. sobota

08.00 *Na úmysel*

Upratovanie kostola č.d. 2-27

7.VII. 14. nedeľa v cezročnom období

08.00 *Za Ľ Jozefa Ochabu – 10. výročie*

Lektori: Macáková E., Jelínek L.

09.15 *Na úmysel - sv. omša v Štefanovej*

10.30 *Za farníkov*

Lektori: Pešková E., Radakovičová J.

14.00 *Posvätný ruženec, litánie a výmena ružencových tajomstiev*

Liturgický kalendár

1.VII. pondelok sv. Oliver Plunkett, biskup a mučeník

2.VII. utorok Navštívenie Panny Márie

3.VII. streda sv. Tomáš, apoštol - **sviatok**

4.VII. štvrtok sv. Alžbeta Portugalská

5.VII. piatok **sv. Cyril a Metod - Slovanskí vierozvestovia**

6.VII.sobota sv.Mária Goretti, panna a mučenica

Svätý Gregor Nyssenský

Skutky hovoria hlasnejšie než slová

Skrze krst máme podiel na Božom živote. Avšak skrze svoje každodenné skutky musíme rásť v tomto živote, slobodne odpovedať na dar milosti a čoraz viac sa podobať nášmu Bohu Otcovi. Tu sa stretávame s opakujúcou sa témou v krstnej náuke otcov. Zbožštenie je dar, ktorý nám Boh zadarmo dáva, ale tento dar si vyžaduje, aby sme ho v plnej miere a slobodne prijali. Ak máme podiel na jeho prirodzenosti, budeme napodobňovať jeho skutky.

Vy všetci, ktorých potešil dar znovuzrodenia, vy všetci, ktorí sa radujete z tej spásonosnej obnovy, ukážte mi po sviatostnej milosti zmenu vo svojom živote.

Nech čistota vášho života ukáže, akú zmenu spôsobilo vaše obrátenie. Nič viditeľné sa totiž nezmenilo. Vaše telo vyzerá rovnako a podstata viditeľnej prirodzenosti nie je iná. Musí tu však byť nejaký vonkajší dôkaz, ktorým môžeme rozpoznať znovuzrodeného človeka. Musí tu byť niečo, čo oddeľuje nové od starého.

Myslím si, že to možno nájsť v skutkoch duše, v činoch, ktorými sa duša oddeľuje od starého, obyčajného života a vchádza do novšieho spôsobu života. Takáto duša môže a bude učiť svojich známych, že sa stala inou než predtým. Nebude rozpoznateľná ako jej staré ja.

Ak mi veríte a budete považovať moje slová za zákon, zistíte, že toto je cesta zmeny. Ak bol niekto pred krstom nemravný, chamtivý, túžil po majetku iných ľudí, bol výtržník, klamár, podvodník - a všetko, čo je s tým spojené, a všetko, čo z toho vyplýva -, nech sa teraz stane mravným, triezvym, spokojným so svojím majetkom, ochotným podeliť sa s chudobnými, nech je pravdovravný, zdvorilý, láskavý -jedným slovom, nech sa správa chvályhodne.

Ako svetlo rozháňa tmu, tak aj stará prirodzenosť mizne, keď sa oblečie do skutkov spravodlivosti. Všimnite si, ako Zachej po zmene svojho života usmrtil vyberača daní, ktorým bol, štvornásobne nahradil tým, ktorých nespravodlivo okradol, a zvyšok rozdal chudobným - tento poklad vymohol od chudobných (Lk 19, 1 - 10). Evanjelista Matúš, vyberač daní ako Zachej, po svojom povolaní zmenil svoj život tak, akoby jeho doterajší život bol len maska. Pavol prenasledoval kresťanov, ale keď dostal milosť, stal sa apoštolom a znášal ťarchu svojich reťazí pre Krista.

Takí by ste mali byť po svojom znovuzrození. Mali by ste odstrániť svoje návyky, ktoré vás vedú k hriechu.

Božie deti by mali takto žiť, pretože keď sme dostali milosť, nazývame sa jeho deťmi. Musíme pozorne poznávať vlastnosti Otca, aby sme sa premieňali na jeho obraz. Tak budeme pravými deťmi toho, kto nás skrze milosť adoptuje.

Myšlienky k modlitbe

Vy, ktorí sa radujete z tej spásonosnej obnovy, ukážte iným zmenu svojho života.

Ako svetlo rozháňa tmu, tak aj stará prirodzenosť mizne, keď sa oblečie do skutkov spravodlivosti.

Musíme poznávať vlastnosti nášho Boha Otca a čoraz viac sa mu podobať, aby sme mohli byť jeho pravými deťmi.

Zapamätajte si

Nech čistota vášho života ukáže, akú zmenu spôsobilo vaše obrátenie.

Námety na konanie

Predstavte si seba v očiach iných ľudí: vašej rodiny, priateľov, susedov a spolupracovníkov. Ako môžu vidieť vašu podobnosť s Bohom? Ako by ste sa mohli lepšie podobať svojmu nebeskému Otcovi?

Scott Hahn a Mike Aquilina „Žiť tajomstvá“

Nik nepríde k Otcovi, ak nejde cezo mňa

(Jn 14, 1-6)

Cesta znamená orientáciu, cieľ, stálosť a istotu. Mať v živote cestu je veľmi dôležité. No nie sú to cesty vyznačené na mape. Naša cesta je živý Kristus. A táto cesta k nemu a skrze neho je veľmi dlhá.

V každom, kto vstúpi na túto cestu, sa rodí nový človek. Prichádza v ňom ten, kto o sebe hovorí, že je cesta, pravda a život. Je to na zväzanie pre každého, kto chce byť človekom v tom najhlbšom zmysle slova.

Kristus nás prichádza zachrániť pred naším vlastným ľudským omylom. A garantuje to vlastnou osobnou pravdou. Od nás znova vyžaduje vieru a dôveru.

Keď sa človeku zdá všetko temné, beznádejné na tejto jeho ceste, hovorí aj učeníkom: „Nestrachujte sa, len mi verte“, aj v ťažkých hodinách skúšky. Boh je verný pravde. Túto pravdu zakúsili Abrahám, Jakub, Mojžiš, proroci. Ľud zakúšal Božiu pravdu cestou z otrockého zajatia, prešiel suchou nohou cez Červené more, v púšti mu dal jesť a nakoniec ho voviedol do zasľúbenej zeme. Preto Ježiš hovorí: Ja som cesta z bezzvyhodiskových situácií, pravda - nie vo filozofických pojmoch, ale pravda, ktorá má časový rozmer. Táto pravda je nádejou, pretože je verná, a Boh splní, čo prisľúbil. Ja som život, ktorý privádza človeka naspäť do spoločenstva s Bohom.

Stretnúť a poznať Krista je luxus. Lebo je to istota!

Luboš Onderčín „V hĺbkach slova“

Príbeh na uzdravenie duše

SPEVÁCKA SÚŤAŽ

Raz do lesa priletela zo zajatia sova a rozprávala o ľudských zvykoch.

Hovorila o mestách, v ktorých ľudia hodnotia umelcov pomocou súťaží, aby rozhodli, kto je najlepší v maľbe, kresbe, sochárstve či speve.

Využiť ľudské nápady v lese sa u zvierat stretlo s veľkou odozvou, a azda preto ihneď vyhlásili spevácku súťaž, do ktorej sa bez váhania prihlásili takmer všetci prítomní, od stehlíka až po nosorožca.

Pod vedením vzdelanej sovy mali nariadené, že súťaž sa bude riadiť jednotným a tajným hlasovaním všetkých účastníkov, inými slovami, že všetci vytvoria porotu.

A tak na narýchlo zhotovenom javisku vystúpili všetky zvieratá i človek, a keď zaspievali, zožali od divákov potlesk podľa toho, ako sa im jednotlivé vystúpenia páčili.

Nakoniec každý zaznamenal svoj hlas na malý papier a vhodil ho do schránky, ktorú držala sova.

Keď skončili, za sprievodu dvoch opičích starcov sova vyšla na pódium, otvorila schránku a začala počítat hlasy, ktoré vzišli z tohto „transparentného volebného procesu“, z „jednotného a tajného hlasovania“ a z „príkladu demokratickej voľby“ - ako počula rozprávať politikov v meste.

Jeden zo starcov vytiahol prvý hlasovací lístok a sova vo vypätej atmosfére zvolala:

„Prvý hlas, priatelia, získava náš priateľ... osol!“

Nastalo ticho, ktoré sprevádzal nesmelý potlesk niekoľkých rúk.

„Druhý hlas: osol!“

„Tretí... osol!“

Súťažiaci si medzi sebou vymenili najskôr prekvapené, potom vyčítavé pohľady. A čím viac hlasov osol získaval, tým previnilejšie a zahanbenejšie sa cítili. Všetci totiž vedeli, že horší spev jakživ nepočuli. Napriek tomu ho každý ďalší hlas potvrdzoval ako najlepšieho speváka. A tak po sčítaní všetkých hlasov „slobodnou voľbou nezávislej poroty rozhodli, že víťazom sa stane prenikavé a disharmonické oslie kvílenie. Osol bol zvolený za najlepšieho speváka lesa a blízkeho okolia.

Záhadu vysvetlila sova: keďže sa každý súťažiaci považoval za nespochybniteľného víťaza, svoj hlas dal najneschopnejšiemu účastníkovi súťaže, lebo si bol istý, že osol preňho nepredstavuje nijakú hrozbu. Hlasovanie bolo takmer jednomyselné. Len dvaja prítomní nehlasovali za osla: samotný osol, ktorý nemal čo stratiť a úprimne hlasoval za škovránka, a človek, ktorý dal hlas sebe samému.

- **Metóda, ktorú niekedy používam na dosiahnutie svojho cieľa, nebýva vždy poctivá...**

- **Keby som druhých správne ocenil, získal by som viac...**

- **Niekedy sa vo vzťahu k druhým nesprávam priehľadne.**

José Carlos Bermejo „Ďalšie príbehy na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Čo robím s vierou?

„Apoštoli povedali Pánovi: ‚Daj nám väčšiu vieru!‘ Pán vravel: ‚Keby ste mali vieru ako horčičné zrno a povedali by ste tejto moruši: Vytrhni sa aj s koreňom a presad' sa do

mora - poslušla by vás.“ (Lk 17, 5-6)

Vieš, aká sila je semeno? - akoby Ježiš pokračoval. - Keď pošlem po vetre semeno, zakladám na zemi požiar! Ty sa však dívaš spomalene. Vidíš len nehybné listie, potom ťažké a pevne rozložené vetvy stromu, dvíhajúce sa z mocného kmeňa - a myslíš si, že strom je lenivec, zamurovaný do zeme a žijúci len sebe. Len zrýchli kyvadlo dní! Uvidíš, ako sa strom rozhorí plameňom kvetov, ako o nejaký čas rozhadzuje semená, ako zo semien vyráža klíček, z neho strom, za ním ďalší a z nich ďalšie plamene, a ako požiar závratne pokračuje stále ďalej. Pochopíš, že jeho korene tu boli kvôli tomuto dravému tvorivému ohňu, ktorý šíria do sveta jeho semená.

Moje semienko viery, moje dary! Čo záleží na ich počiatkovej váhe alebo na ich počte? Stačí otvoriť dľaň, rozsypať semienka, a vyrastie z nich hore po horskom svahu armáda cédrov. Stačí jediné semienko!

Koľko darov si dostal? Pri krste si dostal vzácne semeno viery. Prečo v tebe nevzrástlo? A čo spraviš, aby sa tak stalo? Nedôveruješ? Nestačí ti príklad Pavla? Nestačia ti dejiny? Neveríš, že je to možné? Nestačí ti ani príklad Františka z Assisi? A máš ďalšie tisíce iných aj okolo seba. Tvoja viera by mala byť ako duchovný požiar, ktorý zapaľuje vieru v iných.

O vďačnosti

Ježiš uzdravil desať malomocných. Poďakovať mu prišiel jeden jediný - Samaritán. „Neočistilo sa ich desať?“ (Lk 17, 17)

Vďačnosť je cnosť. Nemožno povedať, že by sme ju prejavovali všade tam, kde povieme, možno celkom ľahostajne - „ďakujem...“ Často nevieme povedať ani toto slovo. Ak povieme v obchode ďakujem a takisto nám odpovie obsluhujúci po zaplatení, môže to byť len prejav kultúrnej zdvorilosti. Obaja sme si splnili povinnosť - jeden dal tovar, druhý zaplatil. To však ešte nie je vďačnosť ako cnosť.

Vďačnosť je niečo iné. Pri nej nejde o právny príbeh vecí, ani v nej nejde o obchod. Vďačnosť má miesto tam, kde mi niekto prejavil alebo dal niečo, čo nemusel, za čo nie je platený, čo urobil za cenu námahy alebo obety.

Sociálna spravodlivosť sa zakladá na práve a na právnych vzťahoch. Bolo namieste, ak robotníci hovorili - nechceme milosrdenstvo, ale právo a spravodlivosť. To však neznamená, že by sme mali vďačnosť úplne vytlačiť zo života. Mýlime sa, ak si myslíme, že všetko sa rieši zákonom a predpismi, všetko je samozrejmé a na všetko máme právo. Deti berú ako samozrejmosť, že rodičia sa pre ne trápia, spoločnosť im dáva vzdelanie a tisíc iných vecí. Nevedia byť vďačné a nevedia za nič ďakovať. To je chyba charakteru.

Aj keď je život spoločnosti usporiadaný podľa práva, to neznamená, že v našich vzájomných vzťahoch by mala vymrieť vládnuť a ľudskosť. Sú vždy oblasti, v ktorých je namieste prosiť, slobodne pomáhať a potom aj ďakovať. Nemožno povedať, že lekár si splnil svoju povinnosť, keď ma vyliečil. Nie je to celkom pravda. Najmä ak sa celý vložil do diela. Tu je namieste vďačnosť. Je namieste aj voči učiteľom, rodičom a mnohým iným. Vďačnosťou prehlbujeme vzťahy medzi ľuďmi. Vďačnosť je osobná odpoveď človeka človekovi za preukázanú ľudskosť, v ktorej sa prejavilo čosi posvätné.

A vďačnosť voči Bohu? Tu už nemožno vôbec nič vysvetľovať nejakými právnymi vzťahmi. Od Boha dostávame všetko, a to denne, ako dar.

Myslievam na to? A viem za to ďakovať?

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku